

Plavice.

Minola je prijetna vzpomlad, nastopilo je gorko poletje. Nebó je čisto in jasno, solnee od dneva do dneva huje pritiska. Žito na polji rumeni in cvetice po zelenih grivah obešajo glavice pod pekočimi solnčnimi žarki. O kako lepe so vse te cvetice, kako krasno in milo cvetó! Kako različno imajo barvo! Kako prijeten in krepčalen je njih duh.

Jutranja rósa cvetice budí in oživlja; pridne bučelice pribrné in si nabirajo slaščice iz njih; pa tudi otroci pritekó, da je trgajo in spletajo v vence.

Na vrtu sejemo cvetice; na polji pa rastó same, brez naše postrežbe. Vsak letni čas ima svoje cvetice in tako tudi poletje.

Idimo tjá na polje, kder raste leporumena pšenica, in takój bodete ugledali mej žitom nežne cvetice, ki je pridne deklice takó rade spletajo v

vence. To so modre plavice ali modrice, ki rasto z žitom vred po vsej našej zemlji.

Plavice štejemo mej poljski plevel. Iz jednoletne korenine vzraste 30 do 60 cm visoko vejnato steblice s sedečimi, črtastimi listi, ki so sivo-zeleni kakor steblice. Plavice evetó od junija do avgusta meseca. Cvetovi stojé v koških in so cevasti, samó da so na robu stoječi nekoliko večji; vsi imajo kaj lepo modro barvo. Iz cvetnih listkov se pripravlja tudi neka modra barva za slikarje. Nu bodi si da se pripravlja ali ne pripravlja, nam se dopadajo plavice najbolj zaradi tega, ker imajo otroci toliko veselja ž njimi.

Plavičica modra
Spomina naj te,
Da vedno ohraniš
Ponižno srcé.

Iv. T.

Zibelka.

Ljudmilica gre nekoč s pestunjo pod streho. Tam je stala zibelka, ravno tista, v katerej se je Ljudmilica nekdaj zibala.

„Dobra zibelčica,“ reče deklica, „povej mi kaj o tistih časih, ko sem še jaz v tebi ležala. Jaz ničesar ne pomnim o teh časih. Odgovóri mi, bodi tako dobra, kaj sem jaz tedaj delala po ves dan?“

Na to odgovarja zibelka: „Takrat še ti nisi znala delati. Ročice tvoje so bile še majhene, slabotne, nerodne. Nisi umela še ničesar razpoznavati. Kolikorkrat je pogledala ná-te laskavo dobra mati in te poljubila, tolikokrat si se veselo nasmijala. In ko si zapazila zvečer mesec na nebu, nakrát si stegnila roko po njem in nakrát si zajokala, ker nisi mogla prijeti meseca. Glej, táko je bilo tvoje delo.“

Ljudmila poprašuje dalje: „A kaj sem jaz, še v zibeli, govorila z ljudmi?“

„Govoriti še nisi znala,“ govori zibelka. „Znala si se samó smijati in jokati. O ko bi ti vedela, kako se je veselila tvoja dobra mati, ko si se ti prvič zasmijala. Mati je pokicala takój tudi tvojega očeta in tvojega bratca in staro sosedo in vsi so se morali čuditi, kako si se ti sladko smijala. To je bilo veselje po vsej hiši! A tudi jokati si ti znala dobro. Kadar se je zgodilo, da si zajokala, priletela je prisrčna mati in te je ob jednem pokrivala s pleniciami, pripevala, zibala, ali pa te je vzela na ročje in pritiskala na svoje srcé. Oj, ne jedenkrat ali dvakrat, vstala je sredi noči, kadar je začula tvoj krik. In ko si ti časih zbolela, bila je mati po vse noči pri tebi in ni zatisnila očesa. Ona je tebe, dete, bolj in bolj ljubila!“

„Kako dobra je moja mati!“ oddahne se tiho Ljudmila. A čez nekaj časa popraša zibelko: „Ali veš morda, kaj sem jaz mislila takrat, ko sem ležala v zibeli?“

„Ničesar nisi ti mislila,“ odgovori zibel. Samó mati tvoja je po večkrat mislila, kadar je stala pri zibeli in zrla tvoji ličici. Mislila je takrat: „Moj ljubi Bog, ko bi ta Ljudmilica moja vzrasla v dobro pobožno deklico!“ To govoreč je mati blagoslovila tebe sè svetim križem.“

(Iz „ruskoga bukvarja“ prevcl B.)